

[Axel Kristensen.]

påberåbe sig, at de beskæftiger et eller andet antal arbejdere, vil angsten for arbejdsløshed beskytte dem mod, at staten slipper konkurrencen løs mod dem. Hvis der her i tinget var vist absolut vilje til at skabe frihandel, ville man have forøget mulighederne for at gå videre, fordi erhvervslivets folk ville have indstillet sig på, at turen nu kunne komme til dem, og derfor på forhånd ville forberede sig på frihandelen.

Når man nu er i den stilling, at man ikke på een gang kan frigive det hele, men på grund af vor svage valutastilling, vor svage stilling med hensyn til betaling af den import, vi allerede har, må gå forsigtigt frem, er det naturligt at begynde med en varegruppe som tekstil, befolkningens beklædning, således at den billigørelse, konkurrencen vil skabe, kommer hele befolkningen til gode. Det var også rimeligt, fordi arbejdslønnen for disse varer er ringe. Den er kun 25 pct. af prisen, råstofgifterne er ca. 45 pct., således at beskæftigelsen ikke påvirkes stærkt ved, at der muligvis sker en mindre overflytning af forbruget fra danske varer til importerede varer, og således at det valutaforbrug, der opstår ved en sådan overflytning, ikke bliver mere end ca. 55 pct. af prisen på de overflyttede mængder. Og endelig er det beløb, der for forbrugerne medgår til tekstilvarer, ca. 1700 mill. kr. med en forholdsvis lille import af færdigvarer. Det er altså et meget stort område af prisdannelsen, der kan saneres ved en forholdsvis lille frigivelse, hvorved dette område bringes under konkurrence, og der er ikke mindste tvivl om, at det monopol, som importbevillingerne giver, betyder en væsentlig fordyrelse af varerne i al almindelighed, specielt for disse varer alene derved, at en dårlig tilrettelæggelse af arbejdet i konfektionsbranchen må finde sted, fordi metervaretilførslerne ikke er regelmæssige. Naturligvis ville det være gavnligt, om alle varer kom på friliste, men når dette nu ikke kan gøres på een gang, når man som sagt i øjeblikket må gå forsigtigt frem, var det rimeligt at tage en varegruppe af denne art op til overvejelse.

På dette område har vi ikke opnået noget ved udvalgsbehandlingen. Jeg ønsker ikke at prøve på at stille det op, som om vi har nået noget som helst; det har vi efter min opfattelse ikke. Handelsministerens udtalelse om forhandlinger ved senere lejlighed binder ikke, og tilsagn om eventuel forøgelse af metervareimporten ved udstedelse af flere bevillinger giver ikke den frihed, vi ønsker, fordi importmonopolet

opretholdes. Det, vi lægger vægt på, er ikke en større import, men en større frihed; vi har jo ikke råd til en væsentlig større import, og hvis man derfor ikke samtidig opnår en væsentlig forøgelse af friheden, bliver vor interesse betydelig mindre. Det betyder ikke, at en forøgelse af vare-mængden ikke kan være en forberedelse til at sætte varer på friliste derved, at vare-lagre fyldes op, men dette løser ikke i sig selv den opgave, vi stiler imod.

Vi beklager, at man fra radikal side ikke går stærkt nok ind for vore synspunkter, som de radikale vel egentlig deler. Det radikale venstre har ikke ment at turde gøre denne sag til et valggrundlag; jeg tænker ikke her på valgskræk i al almindelighed, men det har altså ikke vurderet denne sag som egnet som valggrundlag. Men jeg er alligevel glad for, at der i den radikale betænkning er peget på et område til forøgelse af friheden. Dette er for mig en bekræftelse på, at vi i den kommende tid kan få nogen hjælp fra det radikale venstre.

Lad mig tilføje, at naturligvis vil en betalingsordning, hvis den er god, lette frigørelsen, og den er nødvendig for at føre frigørelsen tilbunds. Dobbeltpriser og told har også deres betydning. Disse forhold kan ikke være afgørende for regeringens stilling til beskyttelsen; det fremgår af, at man heller ikke vil give fri bevillingsudstedelse for grupper af varer fra England. Med denne metode for en begyndende frigivelse spillede betalingsordningen som sådan jo ingen rolle.

Jeg sagde ved første behandling, at jeg mente, det ville være klogt, om vi fuldtud opfyldte vedtagelsen i Paris om frilisternes størrelse. Vi mangler ca. 15 pct. for bearbejdede varer. Og jeg tror, vi langt lettere får vore ønsker opfyldt ved at gå ind for liberaliseringen end ved at gå imod den. Den mængde varer, det her drejer sig om, kan ikke tvinge et stort land væk fra told og dobbeltpriser. Den betyder for disse lande ikke så meget, som den gør for os; den er så lille en procentdel af disse landes omsætning, at vi ikke kan tilmåle os noget, vi kan kun forhandle os til det.

Der vil blive rejst det spørgsmål, antager jeg, fra nogle af ordførerne, hvorfor vi ikke, når vi intet virkeligt har opnået for liberaliseringen, stiller os således, at vi fremkalder valg, men nøjes med en stilling, der placerer ansvaret for dette dårlige resultat på det radikale venstre. Her kunne jeg nøjes med at henvise til min tale ved første behandling, hvor jeg pegede på, at det, der var afgørende